

POSELSTVÍ PAPEŽE
JANA PAVLA II.
K XXXVIII. SVĚTOVÉMU DNI
MODLITEB ZA POVOLÁNÍ
6. KVĚTNA 2001

VYDAL SEKRETARIÁT ČESKÉ BISKUPSKÉ KONFERENCE

PRAHA 2001

(PRO VNITŘNÍ POTŘEBU)

POSELSTVÍ PAPEŽE
JANA PAVLA II.
K XXXVIII. SVĚTOVÉMU DNI
MODLITEB ZA POVOLÁNÍ
6. KVĚTNA 2001

Téma: „Život jako povolání“

Ctihodní bratři v biskupském úřadu, drazí bratři a drahé sestry na celém světě!

1. Nadcházející „Světový den modliteb za povolání“ se bude konat 6. května 2001, několik měsíců po skončení Velkého jubilea; jeho tématem bude „Život jako povolání“. Tímto poselstvím bych se s vámi chtěl pozastavit a zamyslet se nad tématem, které nabývá nepochybnou důležitost v křesťanském životě.

Slovo „povolání“ velmi dobře vystihuje Boží vztah ke každé lidské bytosti, vztah ve svobodě lásky, protože „*každý život je povoláním*“ (Pavel VI. *Populorum progressio*, 15). Bůh na konci stvoření kontempluje člověka a vidí, že „to co učinil je velmi dobré!“ (Gn 1,31): stvořil člověka „ke svému obrazu a podobě“ svěřil jeho pracovitým rukám celé stvoření a povolal ho k důvěrnému vztahu lásky.

Povolání je slovo, které vede k pochopení dynamismů Božího zjevení, a odhaluje tak člověku pravdu o jeho existenci. „Zvlášť významně je důstojnost člověka založena v jeho povolání ke společenství s Bohem“ – čteme v koncilním dokumentu *Gaudium et spes*. K rozhovoru s Bohem je člověk zván již od svého vzniku: existuje totiž jenom proto, že ho Bůh z lásky stvořil a neustále z lásky zachovává; jen tehdy žije podle pravdy, když tuto lásku svobodně uznává a dává svému Stvořiteli“ (č. 19). V tomto láskyplném rozhovoru s Bohem spočívá možnost pro každého, aby se rozvíjel podle osobních linií a charakteristických rysů, jež dostal darem a které jsou s to „dát smysl“ historii a základním vztahům každodenního života na cestě k jeho plnosti.

2. Vnímání života jako povolání napomáhá vnitřní svobodě a podněcuje v člověku touhu po budoucnosti a zároveň odmítnutí pasivity, nudné a banální existence. Život tak nabývá hodnoty „přijatého daru, který se ze své podstaty chce stávat darovaným dobrem“ (Dokument: *Nuove vocazioni per una nuova Europa /Nová povolání pro novou Evropu/* 1998, 16, b). Člověk ukazuje, že se znovu zrodil v Duchu

(srov. Jan 3,3–5) tehdy, když se naučí kráčet po cestě nového přikázání: „abyste se milovali, jako jsem já miloval vás“ (Jan 15.12). Můžeme říci, že láska je v určitém slova smyslu DNA Božích dětí; „On nás povolal svým svatým povoláním... z vlastního rozhodnutí a pro milost, kterou nám dal v Kristu Ježíši před dávnými věky. Ale to se projevilo teprve nyní, když přišel náš Spasitel Kristus Ježíš“ (2 Tm 1, 9–10).

Na počátku každé cesty povolání stojí Emmanuel, Bůh s námi. Ukazuje nám, že na budování našeho života nejsme sami, protože Bůh kráčí s námi uprostřed nejrůznějších událostí, a chceme-li, vytváří spolu s každým z nás úchvatný příběh lásky, jedinečný, neopakovatelný a zároveň souznějící s lidstvem a celým vesmírem. Objevit přítomnost Boha ve vlastním životě, necítit se už jako sirotci nýbrž vědět, že máme Otce, kterému se můžeme zcela oddat: to je velký obrat, který proměňuje jednoduchý lidský horizont a vede člověka k pochopení toho, že – jak tvrdí Gaudium et spes – „může sám sebe plně nalézt jen v opravdovém darování sebe samého“ (č. 24). V těchto slovech II. vatikánského koncilu je skryto tajemství křesťanské existence a každé ryzí realizace člověka.

3. Dnes však tento křesťanský pohled na existenci musí brát v úvahu některé charakteristické rysy západní kultury, v níž je Bůh prakticky vyloučen z každodenního života. Právě proto je nezbytné, aby se celé křesťanské společenství společně nasadilo pro „novou evangelizaci života“. K tomuto základnímu pastoračnímu úsilí je zapotřebí svědectví mužů a žen, kteří ukážou plodnost života, jenž má svůj zdroj v Bohu, čerpá sílu z poslušnosti Duchu; společenství s Kristem a církví mu zaručuje opravdový smysl každodenní námahy. Je třeba, aby každý v křesťanské komunitě objevil své osobní povolání a velkodušně na ně odpověděl. Každý život je povoláním a každý věřící je vyzýván, aby spolupracoval na budování církve. Ve světovém dnu modliteb za povolání se však naše pozornost zaměřuje zvláště na nutnost a naléhavost posvěcených služebníků, lidí ochotných následovat Krista na náročné cestě zasvěceného života ve vyznávání evangelijních rad.

Je zapotřebí posvěcených služebníků kteří by „stále zaručovali svátostnou přítomnost Krista Vykupitele v různých dobách a na různých místech“ (Christifideles laici, 55) a kteří by hlásáním Slova, slavením eucharistie a svátostí vedli křesťanská společenství cestami věčného života.

Je zapotřebí mužů a žen, kteří by svým svěděním udržovali „u věřících živé vědomí základních hodnot evangelia“ a způsobili, aby se „ve vědomí Božího lidu vynořoval požadavek, že je nutno odpovědět svatostí života na Boží lásku vylitou do srdcí Duchem svatým, tím že budou zrcadlit v chování svátostné zasvěcení k němuž došlo Božím působením ve křtu, při biřmování a při kněžském svěcení“ (Zasvěcený život, 33).

Kéž Duch svatý vzbudí hojnost povolání zvláštního zasvěcení, která by v křesťanském lidu podporovala stále velkodušnější přílnutí k evangeliu a usnadňovala všem chápání smyslu života jako průzračnosti Boží krásy a svatosti.

4. Před očima mám nyní spoustu mladých lidí, kteří žízňají po hodnotách a často nejsou s to najít k nim cestu. Ano, *pouze Kristus je cesta, pravda a život*. Je proto nezbytné umožnit jim setkání s Pánem a pomoci navázat s ním hluboký vztah. Ježíš musí vstoupit do jejich světa, do jejich životního příběhu, otevřít jejich srdce, aby, jdouce po stopách jeho lásky, se učili ho stále více poznávat.

V této souvislosti myslím na důležitou úlohu pastýřů Božího lidu. Jim připomínám slova II. vatikánského koncilu: „Na prvním místě tedy, ať si kněží vezmou k srdci, že mají službou slova i příkladem vlastního života, z něhož vyzařuje duch služby a pravá velikonoční radost, ukazovat věřícím vznešenost a potřebnost kněžství... Tomuto cíli je velmi na prospěch pečlivé a rozumné duchovní vedení... Nesmí se však očekávat, že toto Boží volání dojde ke sluchu budoucího kněze nějakým mimořádným způsobem. Spíše má být zachyceno a rozpoznáno ze znamení, jimiž se v každodenním životě projevuje Boží vůle rozumným křesťanům; tato znamení mají kněží pozorně sledovat“ (Presbyterorum ordinis 11).

Myslím pak na zasvěcené muže i ženy, povolané k tomu, aby vydávali svědectví, že naše naděje je pouze v Kristu; jenom z něho je

možno čerpat energii k takovému životu, jakým žil on; jenom s ním lze jít vstříc hlubokým potřebám spásy lidstva. Kéž dokáže přítomnost a služba zasvěcených lidí otevřít srdce i mysl mladých k horizontům naděje, plných Boha a kéž je vychová k pokoře a nezištné lásce a službě. Církevní a kulturní význam jejich zasvěceného života ať se překládá do stále lepších vyhraněných pastorálních forem, schopných vychovávat a formovat mladé chlapce i dívky, aby slyšeli volání Pána a dokázali na ně v plné svobodě velkodušně a nadšeně odpovědět.

5. A nyní se obracím na vás, drazí křesťanští rodiče, s vybidnutím, abyste stáli nablízku svým dětem. Nenechávejte je samotné před velkými rozhodnutími, která dospívání a mládí přináší. Pomozte jim, aby se nedali strhnout dychtěním po blahobytu, vedťe je k pravé radosti, k radosti ducha. Necht' se díky vám v jejich srdci, někdy svíraném strachem z budoucnosti, rozezná osvobozující radost víry. Vychovávejte je tak, „aby“ – jak napsal můj ctihodný předchůdce Boží služebník Pavel VI. – „s jednoduchostí zakoušeli rozmanité lidské radosti, které jim Stvořitel připravuje na jejich cestě: jásavou radost z existence, ze života; radost z čisté a posvěcené lásky, uklidňující radost přírody a ticha; radost, někdy v odříkání, z poctivé práce; průzračnou radost čistoty, služby a sdílení; náročnou radost z oběti“ (Gaudete in Domino, I).

Kéž je rodině oporou působení katechetů a křesťanských učitelů, kteří jsou zvláštním způsobem povoláni, aby v mladých podporovali smysl pro povolání. Jejich úkolem je vést nové generace k objevení Božího plánu a rozvíjet v nich ochotu učinit z vlastního života, jestliže Bůh volá, dar pro poslání. Stane se tak postupnými rozhodnutími, která připravují plné „ano“, jímž je celá existence postavena do služby evangelia. Milování katecheté a učitelé, abyste toho dosáhli, pomáhejte mladým chlapcům a dívkám, kteří jsou vám svěřeni, aby hleděli vysoko, aby se vymanili neustálému pokušení ke kompromisům. Vychovávejte je k důvěře v onoho Boha, který je Otec a ukazuje, jak nesmírně veliká je jeho láska, se kterou svěřuje každému osobní úkol ve službě velkého poslání „obnovit tvář země“.

6. V knize Skutků apoštolů čteme, že první křesťané „setrvali v apoštolském učení, v bratrském společenství, v lámání chleba a v modlitbách“ (1,42). Každé setkání s Božím slovem je vhodnou chvílí k otevřenosti pro Boží volání. Častý kontakt s Písmem svatým napomáhá pochopení stylu a gest, kterými Bůh vybírá, volá, vychovává a dává účast na své lásce.

Slavení eucharistie a modlitba vedou k hlubšímu pochopení Ježíšových slov: „Žeň je sice hojná, ale dělníků málo“ (Mt 9,37–39). Modlitbou za povolání se učíme hledět s evangelijní moudrostí na svět, na potřeby života a spásy každého člověka; žijeme kromě toho lásku a soucit Krista k lidstvu a máme milost, že po příkladu Panny Marie dokážeme říci: „Jsem služebnice Páně: ať se mi stane podle tvého slova“ (Lk 1,38).

Vyzývám všechny, aby se mnou naléhavě prosili Pána, aby nechyběli dělníci na jeho žni:

Otče, věčný prameni života a lásky,
jenž dáváš zazářit své slávě v člověku
a vkládáš do jeho srdce semeno svého povolání
nedopusť, aby naše liknavost byla příčinou toho,
že někdo tohoto daru nebude dbát.
Dej naopak, aby všichni mohli velkodušně kráčet
k realizaci tvé lásky.

Pane Ježíši, který sis při putování cestami Palestiny
vyvolil apoštoly a povolal je, svěřil jim úkol hlásání evangelia,
péče o věřící a slavení božské liturgie,
dej, aby ani dnes nechyběli tvé církvi četní a svatí kněží,
kteří by nesli všem plody tvé smrti a tvého vzkříšení.

Duchu svatý, který posvěcuješ církvev
stálým udílením svých darů,
vlož do srdce povolanych k zasvěcenému životu
hlubokou a mocnou vášeň pro Království,
aby velkodušným a bezvýhradným „ano“
postavili svůj život do služeb evangelia.

Nejsvětější Panno, ty ses bez váhání darovala Všemohoucímu,
aby mohl uskutečnit svůj plán spásy,
vlévej důvěru do srdcí mladých,
aby tu byli vždy horliví pastýři,
kteří by vedli křesťanský lid po cestě života,
aby tu byly zasvěcené duše, které by
v čistotě, chudobě a poslušnosti dokázaly vydávat svědectví
o osvobozující přítomnosti tvého vzkříšeného Syna.
Amen.

Vatikán 14. září 2000

Joannes Paulus II